

Корону в аптеці носити ніколи

З Олександром Нападєнським я знайома ще зі студентських років. У нашу групу він прийшов на п'ятому курсі. Високий і стрункий хлопець із розумними очима вчився гарно, прагнув у всьому розібратися сам. Із того часу минуло вже понад 20 років. Тепер Олександр — завідувач аптеки № 330 КП «Луганська обласна «Фармація»

ШЛЯХ ДО МРІЇ

Ще зі школи хлопцеві подобалася хімія. Найбільше його цікавили практичні заняття, коли речовина змінювала колір у пробірці або щось булькало й кипіло в колбі. На обласних олімпіадах із хімії він входив у трійку кращиків. Викладачі дивувалися, адже хлопець із села. Олександр хотів працювати в науці, синтезувати нові речовини, але мама радила фармацію. І згодом хлопець визначився — Харків, фармацевтичний інститут.

Закінчивши НФаУ в 1992 р., повернувся працювати до рідних країв.

— Зарплата була така, що за неї лише кілограм сирокоченої ковбаси можна було купити. Тоді виникали думки змінити професію, але бажання досягти мети — стати завідувачем аптеки — взяло гору.

Із 1994 р. і дотепер Олександр Нападєнський працює в аптеці № 330. Розпочинав роботу провізором-технологом, у 2003 р. став заступником, а в 2010-му — завідувачем.

СПРАВИ АПТЕЧНІ

Штат цієї аптеки завжди був невеликий, тому і раніше, і зараз Олександр Борисовичу доводиться виконувати не тільки свою роботу: він і за першим столом стоїть, і ліки розвантажувач.

— В аптеці я — єдиний чоловік, а дівчата молоді, їм ще народжувати, — говорить О. Нападєнський. — Тож нікому було це робити. Але вже років зо п'ять, як цим займаються вантажники. А от за першим столом доводиться стояти й нині.

Кожен знає, що предметом особливої уваги в аптеці є асортимент. Раніше він складався з лікарських засобів, що застосовуються для лікування психіатричних і неврологічних захворювань, тепер значно розширився препаратами для пацієнтів із соматичними хворобами. Є в аптеці і дорогі ліки, і ті, що замовляються під конкретного пацієнта. Щоб оптимізувати асортимент, О. Нападєнський радиться і з провізорами першого столу, і з медичними та фармацевтичними представниками, і з лікарями, уважно спостерігає за рекламними кампаніями.

Важлива риса керівника — знатися на тонкощах аптекарської справи. Тому Олександр Борисович багато уваги приділяє самоосвіті. Колеги та лікарі, добре знаючи його обізнаність, часто звертаються до нього за консультацією. А коли у штаті з'являються новенькі, О. Нападєнський доводить їхні теоретичні знання до практичних навичок.

— На жаль, інколи приходять такі «специ», які питають, чи ундевіт є вітаміном. Як такого за перший стіл ставити? Нещодавно прийшла до мене дівчина-інтерн. Товар відпускала під моїм контролем. Тут і почався мій «головний біль». Якби вчасно не помітив, то були б відпущені ліки непрописаного дозування.

Тож керівник аптеки — не тільки грамотний провізор, а ще й менеджер.

— За своєю природою я — яскраво виражений інтроверт, — розповідає Олександр. — Але коли почав керувати, довелося про це забути. Із колективом необхідно знаходити спільну мову. Інколи людині треба «пряник» дати, а комусь і про «лозину» нагадати.

«МУЗЕЙНИЙ ЕКСПОНАТ»

Завідувачем аптеки № 330 у 1978–1987 рр. працював Олександр Павлович Гузденко, колишній заступник міністра охорони здоров'я, доктор фармацевтичних наук, професор. У кабінеті Олександра Нападєнського дотепер стоїть його крісло в гарному стані. Сидіти нинішньому завідувачу в ньому ніколи, а от гостям показати — залюбки

ОЦІНКА РОБОТИ

Професіонали високо оцінили роботу Олександра Нападєнського. Він нагороджений грамотами Луганського обласного комунально-виробничого підприємства «Фармація» (2003 р.) та КП «Луганська обласна «Фармація» (2011 р.). Олександр Борисович має вищу кваліфікаційну категорію.

— Я став тим, ким хотів. Тільки корону в аптеці носити ніколи — роботи багато, — говорить Олександр Нападєнський.

Світлана Довбня, провізор